

(המשך מעמוד 51)

פסיכופאטית, ללא רגשות-אחריות כלפי מישפחה.

אחרי הרצח היו רגשותיו של ניסים מעורבים. הוא סבל מריגשות-אשמה, אך מאידך הרגיש כי עשה את מה שעשה כדי להגן על אמו ואחיו הצעירים. הרופאים קבעו שאביו היה מקור חרדה מתמדת בחייו, וכי גם אחרי מותו היה קשה לניסים להשתחרר ממנו ולגבש את אישיותו. סבל הילדות טבע בניסים גישה עוינת כלפי כל העולם, ונקבע כי כאשר גוברת חרדתו, אינו מסוגל לשלוט בעצמו, והוא מתפרק בתוקפנות.

כיוון שלא היה מנוס מהרשתו ברצח אב, נידון ניסים למאסר-עולם, אך בית-המישפט העליון, שלפניו הובא העירוער, הביע את צערן על המיקרה הטראגית והמליץ להביא את העניין לפני הממונה על החנינות.

ב-1973 חנן אותו הנשיא, זלמן שז"ר, והעמיד את עונשו על 15 שנות-מאסר. הנשיא אפריים קציר הפחית עוד שמונה שנים מתוך ה-15, וניסים שוחרר בשנת 1975.

רוח

האב

פנינה דבורין הביטה שנית בתמונת ניסים פרנקו, שהיתה מונחת לפניו, וגילתה כי תמונה זו דומה אך במעט לתמונת החייל התמים שהפעיל את הטווי

תובעת דבורין

המעגל נסגר אחרי 10 שנים

נגד אביו. התמונה הזכירה לה יותר את תמונתו של הקורבן, האב, ששכב על השטיח כשגופו מפולח ב-28 כדורים.

גם כתבי-האישום שעליו התמה לא התאים לצעיר בהיר-העיניים, ניסים נאשם כיום בעבירות של סחיטה וניסיון לגבות דמי-חסות משכנו לדוכן.

הסתבר כי ניסים הלך בדרכי אביו. הוא הפך בעל-חנות בתחנת המרכזית. הוא אמנם אינו מוכר צעצועים אלא בורקאס, אך הסביבה היא אותה הסביבה, החברה אותה החברה.

מאז שוחרר נעצר ניסים פעמים רבות על-ידי המישטרה, בחשד של סחר סמים, והצתה לשם סחיטה. הוא מחוסר-כתובת קבועה וחסר-מישפחה. המישטרה טוענת כי באלימותו הוא מטיל פחד על סוחריו התחנה המרכזית.

מה קרה במשך עשר השנים הללו לצעיר שהיה מוכן להקריב את חייו כדי להציל את אמו ואחיו מאב מיפלצתי? מיסטיקאים היו, אולי, מסבירים כי רוחו של האב מצאה את ניקמתה המתוקה, כאשר חזרה וכבשה את גופו של הבן.

המעגל נסגר.

איננה איון

הפרשה המוזרה הדהימה את המדינה ונראתה

כסמל לדרך של שלום - אך חקירה במקום מגלה

שהשותפים לשלום פעלו - לדבריהם תחת פחד ואיום

סולחה או

סחיטות?

לחביבה היתה טענתו של מאיר כהן שהאבן, שנורקה על מכוניתו, יכלה להרוג את בנו.

העילה

סיפר מאיר כהן:

הגענו לכניסה להרריה בשעה 7.20 ב"ערב. ממש בכניסה, מיד אחרי שעברנו את תחנת-הדלק המקומית, שמעתי חבטה אדירה בגוף המכונית. עצרתי בצד הדרך ויצאתי החוצה. פניתי אחורה, כשאקדח שלוף בידי וצמוד לגוף, במטרה לתפוס או לפחות לראות, מי התוקף. אם הייתי מצליח להניח עליו את היד, הייתי משתדל לעצור אותו ולהביא אותו למישטרה.

התקרבתי לסימטה הסמוכה וראיתי ילד דים בורחים. ילד אחד עמד בצד. שאלתי אותו מי זרק את האבן. הוא היה נפחד מאוד. הרגעתי אותו והנחתי לו. הבנתי שזורק האבן ברת. התבוננתי מסביב, לר"א אות מיהם העדים, ורשמתי בזיכרוני את החנויות הפתוחות ואת המקומות שבהם נמצאים אנשים. ראיתי גם חלון מואר ודמות עומדת.

האבן שפגעה במכונית הסימטה 1100 שלי נזרקה בכוח עצום. ברור לי שזאת לא עבודה של ילד. רק אדם מבוגר מסוגל לזרוק בעוצמה כזו. האבן כמעט חדרה מבעד למיסגרת שבין החלון הקדמי וה"אחורי, בצד ימין של האוטו. אם הייתה פוגעת קצת אחורה, הייתה שוברת את השימשה האחורית ופשוט הורגת את הבן שלי, שישב שם.

ברור, הוגן

ומרתיע

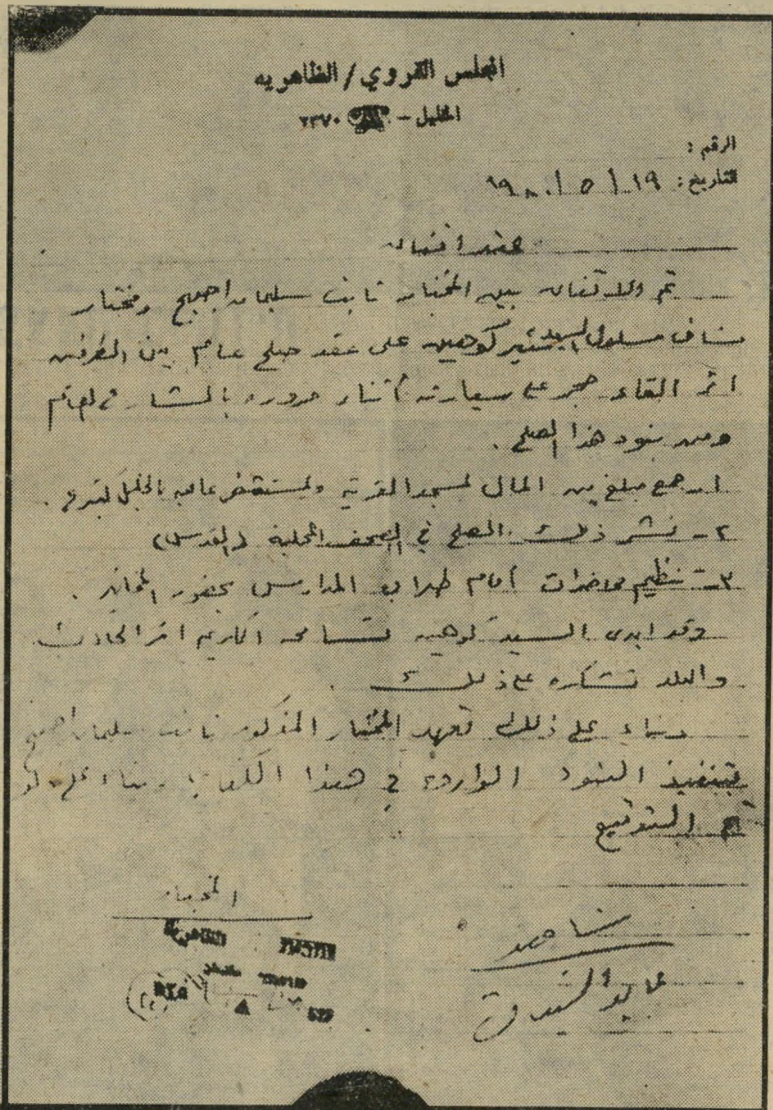
פניתי למישטרת באר"שבע, ודי ווחתי על מה שקרה. החוקר רשם תלונה ואמר שאני יכול לנסוע הביתה. דרך הטיפול הזאת לא מצאה חן בעיניי. לדעתי, המישטרה היתה צריכה לצאת מייד למקום. אצלנו פשוט לא מבינים את המשמעות שיש לזריקת אבן אצל הערבים. אצלם זריקת אבן, במטרה לפ"גוע, נחשבת נסיון רצח, שהוא מסוג העב"י-רות שעליהן מכפר רק דם. אבן יכולה

הדברים שנאמרו ברוח המינהג הערבי, השפיעו על הנוכחים. ניתן היה להבחין, כי הם הופתעו מהאיום החבוי שנשמע מתוכם. אולם עוד יותר הפתיעה את המוכתר והמכובדים העובדה, כי בעל ה"דבר לא היה אלא יהודי.

ביום השבת בשבוע שעבר עבר מאיר כהן במכוניתו בכפר אל-דהרריה, השוכן על אם הדרך חברון-באר-שבע. עמו היה גם בנו, ישי, בן ה-10. כהן, בן ה-32, חבר מושב מסלול, הסמוך לעיירה הדרומית אופקים, יושב-ראש ועד המושב, היה ב"דרכו מחברון לביתו. אולם הנסיעה לא התנהלה על מי מנוחות.

ה איש שהופיע לפני המוכתר נראה בוטח בעצמו. "דעו לכם שדמי לא הפקר!" אמר בתקיפות לקהל המכובדים שנכח במקום. "אחד מכם ניסה, וכמעט הצליח, להרוג את בני. עליפי מינהגיכם, שהוא גם מינהגי בייחסי עם ערבים, מגיע לי חאג". ומכיוון שנסיון התקיפה הוא מסוג עבירות דם, מגיע לי חאג דם. דעו לכם שלא אשקוט ולא אנוח עד ש"אקבל את החאג שלי!"

• בערבית: מעין פיצוץ, הבא לכפר על פגיעה בכבוד, ברכוש או בגוף.

כתב הסולחה קובע כי, הסכם נערך בין המוכתר תא"ב סלימן אצ"ב ומוכתר מושב מסלול, מר מאיר כהן, בעניין חזרה סולחה כללי בין הצדדים, בעיקבות זריקת אבן על מכוניתו, שנטעה ברחוב הראשי.

כתב הסולחה